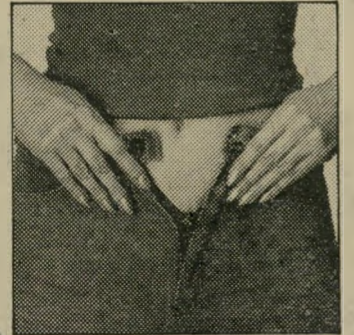

נפיחות? עצירות?

איך תכנסי לביקיני?

תה ביקוניס לעיכול טבעי: נמס (היחיד בישראל), עלים וטבליות. תה ביקוניס מיוצר מצמחים.

Bekunis תה בקוניס

להשיג בבתי המרקחת בלבד. אישור משרד הבריאות 002 11146-929

עייני בעלון לצרכן המצורף לאריזה שאושר עיני משרד הבריאות.

מכתבים

(המשך מעמוד 6)
פעילותם של עובדי ההוראה.

כמורה וכמחנכת ותיקה הריני מביעה את מחאתי על הוראת-ישעה לבחירות לכנסת העשירית, שהוציא מנכ"ל משרד החינוך והתרבות לציבור עובדי ההוראה, בחוזר מא/9 עמ' 4, סעיף 285. הוראות אלה הם פגיעה חמורה בחופש הביטוי של ציבור עובדי ההוראה ובזכויותיהם כאזרחים פעילים ביחיהם.

עופר כהן, תל-אביב

● קוקסינל משוחרר מן הכלא, סוגיה — ראה תמונה.

טימוס חלמאי או

שאלה על טעם

בעיתונות הושמעו תלונות על כך שאנדרטת השואה שבכיכר מלכי ישראל בתל-אביב — מוזנחת.

אני משתייך למחנה מתעבי אמנות האבסטרקט. מקומן של יצירות כאלה צריך להיות אך ורק בתוך המוסיאון, או בגן-פסלים מיוחד, הן.

אסור להשתתף בהפגנה או תה-לוכה בעלת אופי מדיני, אסור להתרים, אסור לבקר מדיניות ה-ממשלה ומשרדיה, אסור לארח חוגגית או לנאום בחוג בית... ועוד ועוד.

זהו נסיון חמור של סתימת-פה ופגיעה חמורה בפעילותם הציבורית של עובדי ההוראה. זהו נסיון לכפות את מדיניות הממשלה על עובדי ההוראה ולהופכם לאומרי-הן.

ציפורה שרונן, חיפה

● ● ●

פסיכותרום

עם של פושטייד.

...שירותורום, "טלתרום", "ליי-בי", "סרטן", "רבי מאיר בעל הנס" — עם של פושטייד — שגוררים מיקצועיים אנו. ממש אור לגויים!

רוני בנימין, תל-אביב

● ● ●

הקוקסינלים

וציד המכשפות

בעיקבות הכתבה "קוקסינלים נלים בסכנה" ("העולם הזה" 2274).

ברצוני להודות למערכת, ובעיקר לכתבת נירה גל, שטרחה ועמלה קשות כדי להוציא מתחת ידה כתבה נפלאה ומרגשת על מצבנו — ציבור ההומוריסטסואלים והקוקסינלים בארץ. מנת חלקנו: רדיפות

קוקסינל סוגיה

נאציזם בעיר-אנפין

וציד-מכשפות, מעין נאציזם בי-זעיר-אנפין. נירה הצליחה להטיל אור חדש עלינו ועל חיינו, והצליחה להוכיח כי בני-אדם כשאר בני-האדם אנו; רק נטיותינו שונות או שהמראה שלנו שונה. לאחר פירסום הכתבה שמעתי דעות שונות מפי אנשים הנחשבים על רובדים שונים בחברה — ור הפעם הן היו יותר מבינות ויותר אהדות. טוב שמצויים אנשים כמו

נפתח הקורס הראשון להשתלמות בשעוני קוורץ

קורס ראשון להשתלמות בשעוני קוורץ נפתח אתמול בקריית המלאכה בת"א. הקורס נערך בשיתוף התאחדות בעלי מלאכה, המכון לפריז העבודה ובחסות חברת "סיטיון". מר דוד ווג (שען במקצועו) מהתאחדות בעלי המלאכה הגה ויזם את רעיון ההשתלמות נוכח העובדה שכיום למעלה מ-50% מכלל השעונים בשוק הינם שעוני קוורץ. משך הקורס יהיה כ-45 שעות לימוד נטו ויערך פעמיים בשבוע. עד כה נרשמו משתלמים ל-3 הקורסים הראשונים. את ברכת המכון לפריז העבודה נשא המהנדס מונל בלום ואילו את ברכת "סיטיון" נשא נציג "סיטיון" מר אשר ארד. מר יעקב סינמן מנהל המעבדות של "סיטיון" בישראל ידריך את המשתלמים במשך הקורס בעזרת כלים, מכשירים ואביזרי הדרכה שהועמדו לרשות המכון ע"י חברת "סיטיון".

כבר ביום שלישי תוכל להשיג את

העולם הזה גם בחנות ליריק

רח' דיזנגוף 190 ת"א פתוח עד הצות

רקף הלינגר לא כשוויץ ישראל

חג שמח - לירדים

המהנדס התל-אביבי כותב למנהל "קול ישראל"

אני רוצה לברך אותך על התוכנית יום הולדת של רשת ב' ביום העצמאות.

מוזר בעיני היה רק, שהלק ניכר של הטלפונים (על חשבון משלם המיסים הישראלי, כמובן) היה מן ישראלים בחר"ל.

כנראה שמדינתנו השלימה עם העובדה שחלק גדול מאזרחיה נמציא מחוץ לגבולות, כמטיילים וכירידים.

אני מטיל ספק בכך שמדינות כארצות-הברית או שוויץ היו נותנות שרות כל כך טוב לאזרחיהן ברחבי העולם ביום העצמאות שלהן. כנראה שיש להן עוד הרבה מה ללמוד מרשות-השידור הישראלי.

ה. רקף הלינגר, תל-אביב

● ● ●

ביגועים שאינם מזידים

איש בממשלה

קורא מקריית-שמונה על הנעשה בגבול הצפון.

כתושב עיר הספר שבצפון, ש"א, אולכת את כל הרע שבמילחמת שלנו במחבלים, אני יודע מה מר-גישים כאן התושבים. כולם יודעים, שנמאסו המתח והחרדה, לתת צ'אנס ליור פעולות התגמול של צה"ל ותגובות המחבלים, אשר פוגעות רק באותם מיסכנים שגרים כאן ולא מזיזות לכל אלה שיושבים בירושלים, בממשלה...

למצב החם בגבול לא יהיה סוף, וההיסטוריה הוכיחה זאת, אם לא ישרור שלום צודק ואמיתי בין שני הצדדים. הממשלה צריכה לנסות דרכי שלום כדי למנוע את כל אותם הפיגועים, לתת צ'אנס ליור מה אחרת ולא לנהוג כפי שנהוג בתקופות חשוכות בהיסטוריה — להגיב על כל התגרות ולחכות ל-תגובה.

כי הגבול כאן חם, ומי יודע אם לא יגרור אחריו גבולות גוסי-מים, שימיטו עלינו מילחמה כוללת, שלא נצא ממנה נשכרים, יתכן שדווקא השלום יחזיר את כל אותם אלפי תושבים, שנשטו את קריית-שמונה, ויחזיר את השקט והשלווה לאזור זה.

אנא, חידלו מאמצעי המילחמה ונסו את שלחן הדיונים — כדי לדון בשלום אמיתי. נסו! אולי זהו הדרך...

חיים אליעזר, קריית-שמונה

רומנסרו ישראלי

"בימים הקשים העוברים עלינו, כותב הקורא גולד-פריד, אין מקום לשירי בדידות, אהבה ועגור-עים... לכן כתב שיר ממין אחר.

אני מחכה למילחמה אתה מחכה למילחמה הוא מחכה למילחמה היא מחכה למילחמה אנחנו מחכים למילחמה אתם מחכים למילחמה אתן מחכות למילחמה הם מחכים למילחמה הן מחכות למילחמה כולנו מחכים למילחמה יושבים ככונות בקלונים במישרדים, באוטובוסים בשרותים, במיפעלים במיגרשי הכדורגל ועל ספסלי הלימודים

גם היא מחכה לנו, ציפורניה נוצצות עופרת ודמעות חמות של דם על לחייה על גבי החרים מלאי פרחי אביב היא שוכבת בשלווה ומצפה לחוש את גופנו על גופה את בשרנו על בשרה לנינוג היא מחכה מכשפה בתולה חמת-מוג, בין ריחות הפרחים ואבק שריפה

עמוס (אומק) גולדפריד, קריית-ביאליק

מוקף חומה. להכריח את כל ה-ציבור "להנות" מהפרשות תתי-הכרתיות של אמנים, זה מעשה של כפייה רוחנית אלימה, הראוי לבוז ולגנאי.

אנדרטת השואה אינה מבטאת אלא את שואת הטימוס של חל-מאי תל-אביב. חלמאי חולון תקעו באמצע גן-הרצל זוג עמודי ברזל מעוקמים — כדי להטב גחת ל-משלמי המיסים הבאים לפוש בחיק הטבעי. העצים, הדשא, הפרחים והשמיים הכחולים — מעשי ידי

אמן הבריאה — כנראה אינם מספיקים. בכיכר כופר-הישוב שב-רמת-גן, נטועים עצי-דקל ושיחי-פרחים מקסימים, שבאמצעותם מצר או עסקני האמנות לנחץ, לתקוע גוש מתכת מעורר בחילה.

אילו ידעו ראשי הערים והאמנים הדגולים, כמה אנשים יורקים ל-מראה יצירותיהם, הם לא היו מציגים אותם בפרהסיה.

חנן גולדברג, חולון